

Phần 3

Chương 11

Buổi Sáng Của Huyện Lệnh Phu Nhân

Một đêm này, Tống Tiểu Hoa ngủ một giấc an ổn ngọt ngào nhất kể từ lúc xuyên qua đến nay.

Ngày thứ hai, trời mới vừa tờ mờ sáng, Tống Tiểu Hoa rời giường thật sớm.

Do trong lòng tưởng nhớ chớ nhỏ, với lại gần đây ngủ được đủ giấc, đoán chừng buổi tối nhiều nhất là tám giờ liền tắt đèn đi ngủ, căn bản là buổi sáng có thể ngủ thẳng đến gần chín giờ.

Nguy trạng là do dưỡng bệnh, nàng cuối cùng cũng loại bỏ được việc ‘thức dậy sớm hơn gà, ngủ còn muộn hơn chó’ do phải đi làm mà thiếu ngủ ở kiếp trước bỏ tức lại hết.

Mở cửa phòng, hít sâu, không khí nồng đậm độ tinh khiết làm cho tinh thần thật sảng khoái.

Thật ra thì, không có TV không có internet không có tạp chí không có các loại Ngũ Quang Thập Sắc đẹp mắt giải trí, như vậy cũng không khổ sở.

Bởi vì đơn giản, cho nên dễ dàng thỏa mãn.

Thời tiết hôm nay thật là tốt và có một chuyện tốt diễn ra, Tống Tiểu Hoa nàng sẽ chính thức bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của một Huyện lệnh phu nhân Đại Tống à!

Chuyện đầu tiên là phải rời giường, theo thường lệ tự mình đi phòng bếp lấy nước rửa mặt.

Mặc dù Tống Tiểu Hoa không có dùng khí tắm nước lạnh, nhưng lại có thói quen dùng nước lạnh rửa mặt, vì nó có lợi cho khuôn mặt!

Còn điều tương đối sâu não là việc đánh răng, nàng sau này mới biết được thì ra Tống Triều đã có bàn chải đánh răng kem đánh răng xà phòng thậm chí còn có cả xà bông thơm, chỉ là kem đánh răng có vị rất kỳ quái, bàn chải đánh răng lại càng thêm quý dị là dùng lông đuôi ngựa hoặc là lông đuôi heo làm nên, không bàn về việc dùng có thoải mái hay không, chỉ là vừa nghĩ một chút mà đã cảm thấy buồn nôn.

Cho nên, Tống Tiểu Hoa lựa chọn dùng chính đầu ngón tay của mình thay thế bàn chải đánh răng. Mặt khác, nàng nhớ lá trà có công hiệu làm sạch hàm răng, cho nên sớm hay muộn gì cũng nhai một miếng, làm như vậy thì có thể vệ sinh khoang miệng rồi.

Rửa mặt rồi trực tiếp lau khô là xong, nước a sương a cao đều không cần bôi. Không có ô nhiễm, điều kiện khí hậu tốt, cũng không còn lộn xộn lung tung vấn đề về da, hơn nữa vốn là thời thanh xuân, không cần bất kỳ bảo dưỡng nào.

Chỉ là, Tống Tiểu Hoa vẫn muốn bảo dưỡng da gần như bằng con nít, huống chi hiện tại nàng cần thủ đoạn một chút việc cải thiện điều kiện bên ngoài là cần thiết, kế tiếp cần phải triển khai kế hoạch tự chế một ít đồ dùng để làm đẹp rồi.

Rửa mặt xong, từ bên hông lấy ra cây lược gỗ tỉ mỉ chải vuốt mái tóc dài đến eo.

Lúc Tống Tiểu Hoa đi học vẫn là tóc dài phát phối, sau do công tác quá bận rộn không rảnh xử lý nên mới nhịn đau cắt bỏ, hôm nay lại có cảm giác mất mà được lại, tự nhiên cẩn thận nâng niu.

Chỉ tiếc là tóc tuy dài nhưng sợi tóc không được lớn, tóc vàng hơi lộ ra khô héo không ánh sáng trạch còn có chút phân nhánh, nghĩ đến nguyên nhân là do việc bảo dưỡng bên ngoài và dinh dưỡng bên trong cơ thể còn thiếu.

Tống Tiểu Hoa có lòng tin, không bao lâu là mình có thể làm cho mái tóc này dài hơn đạt tới trình độ đi quảng cáo dầu gội mà không cần đến công nghệ tiêu chuẩn gì cả.

Hiện tại nàng vừa có thời gian rảnh rỗi của ‘sâu gạo’ lại có tiền, cũng không tin là không xử lý được vài sợi tóc này...

Ngay lúc ánh nắng chiếu rọi xuống đầu, đầu cũng chải xong, hít thở không khí mới mẻ rồi từ từ tản bộ trong sân, Tống Tiểu Hoa toàn tâm toàn ý hưởng thụ vẻ đẹp mà không phát hiện là sáng sớm đã trôi qua, thậm chí còn không có chú ý tới của thư phòng đã được mở ra từ bên trong.

Lục Tử Kỳ nắm tay Lục Lăng đứng ở cửa thư phòng, nhìn thần sắc của Tống Tiểu Hoa đều là vui vẻ thanh thản, đột nhiên có chút buồn bực và hoang hốt, trước mắt là một cô gái điềm tĩnh, chính là cô gái hôm qua mỗi ngôn hành cử chỉ đều khiến người khác dở khóc dở cười và nhưc đầu không dứt sao?

Đến tột cùng người nào mới thật sự là nàng, hay là, đều chân chính là nàng hết? Uống cho hần luôn luôn tự nhận mất sáng như đuốc, sao lại không nhìn thấu một con nhóc...

“Mẫu thân, chào buổi sáng!”

Lục Lăng giòn giã chào hỏi làm cho Tống Tiểu Hoa lúc này rất cuộc cũng chú ý tới hai cha con, cảm thấy kinh ngạc: “Các người đã thức dậy rồi à? Sớm như vậy! Ta nghĩ các người phải một lát nữa mới dậy!”

“Lăng Nhi mỗi ngày đều dậy lúc giờ Mẹo à!”

“Giờ Mẹo...” Tống Tiểu Hoa không hiểu rõ ràng lắm về đối ứng canh giờ với thời gian, liền hàm hồ gật đầu một cái: “Chào buổi sáng, chào buổi sáng! Vô Khuyết đâu?”

“Ồ trong phòng. Phụ thân dẫn con tới thỉnh an mẫu thân, không thể mang theo nó.”

“Lăng Nhi, vậy bây giờ con còn không mau đi xem nó một chút?” Ở trước Tổng Tiểu Hoa liên tục đặt câu hỏi, Lục Tử Kỳ cúi người vỗ nhẹ đầu nhỏ của con trai: “Nhỡ nó bò ra ngoài, chui dưới sàn, có thể con tìm không thấy nó!”

“A! Đúng nha!” Lục Lăng nghe xong lời này liền cái gì cũng bắt cháp, vội vội vàng vàng vọt vào phòng ngủ ở Tây Sương.

Lục Tử Kỳ đưa mắt nhìn bóng người nhỏ bé vào cửa an toàn, lúc này mới yêu thương lắc đầu một cái, ngay sau đó ngược lại đối với Tổng Tiểu Hoa như có điều suy nghĩ cười nhẹ nói: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tổng Tiểu Hoa đưa ánh mắt đánh giá thư phòng sau lưng hắn một vòng, không nói thêm gì nữa.

“Lăng Nhi mỗi ngày sau khi rời giường, đều đến vấn an mẫu thân của nó.” Lục Tử Kỳ từ chỗ Lục Lăng biết được nàng bởi vì khoảng thời gian trước thân thể không được khỏe, nên thức dậy tương đối trễ, đối với chuyện này không hay biết: “Bà vị mẹ đẻ nó, ta an trí ở thư phòng.”

“À...” Tổng Tiểu Hoa đã đoán được, cũng không kinh ngạc lắm, suy nghĩ một chút, có chút không xác định hỏi một câu: “Vậy... không phải ta cũng đi... Lạ một cái sao?”

Lục Tử Kỳ cười nhạt, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Ta muốn Lăng Nhi mỗi ngày phía trước chào hỏi, là vì để cho nó không quên mẹ đẻ của mình. Người...”

“Ta hiểu ta hiểu, cần phải làm vậy.”

Tổng Tiểu Hoa thấy ý tứ của hắn hình như cũng không muốn cho mình đi vào, nhất thời trong tim thở phào nhẹ nhõm, vô luận như thế nào, hướng về phía bà vị người chết mà mình không nhận biết lạy a lạy, rất kỳ cục rất không thoải mái, tạm thời mau mau rời đi thì tốt hơn: “Ta đi nấu chút nước cho Lăng Nhi rửa mặt.”

Vừa nói vừa dùng trâm cài tóc tùy tiện vấn tóc lên, bởi vì nhất thời gấp gáp với lại thủ pháp không thuần thục, làm mấy lần cũng chưa giải quyết xong.

Đang cúi đầu rồi ren, chợt thấy tay áo màu trắng thoáng qua trước mắt một cái, một bàn tay ấm áp cầm lấy trâm cài tóc, sau đó nhẹ nhàng vì nàng, cắm vào búi tóc.

Ngửa đầu, chỉ thấy mơ hồ cảm thấy màu xanh của râu, góc cạnh rõ ràng. Bị ánh sáng bao phủ dung nhan, mang theo một vẻ đẹp lóa mắt, làm cho người ta không nhìn thấy được biểu tình trên khuôn mặt.

Trong lòng Tổng Tiểu Hoa chợt dâng lên một luồng cảm giác khác thường, trải qua nàng nhanh chóng phán đoán đưa ra kết luận, đây là triệu chứng ‘ngây ngốc’ điển hình.

Đổi mặt với một nam nhân có thân hình và diện mạo nhu tình tựa như thủy như vậy, không ‘ngây ngốc’ sao được à?!

Nàng còn chưa kịp giả trang thẹn thùng để phối hợp tăng cường hiệu quả ‘quyến rũ’, Lục Tử Kỳ đã lui về phía sau một bước, nghiêng đầu quan sát nàng, lại cười nói: “Ta phải đi huyện nha rồi, khoảng buổi trưa mới trở về.”

“Hả? Trời vừa mới sáng, đã bắt đầu làm việc... Ừ... mấy giờ chàng đi làm?”

“Do công vụ nhiều chưa có xử lý nên mấy ngày nay đều đi sớm hơn một chút”.

“Dầu gì chàng cũng ăn cơm rồi hãy đi!”

“Không sao, ta đến huyện nha ăn cũng được. Nếu nàng thấy buồn bực thì đi tìm Trương thẩm nói chuyện một chút, cần mua thứ gì thì nàng lấy tiền ở chỗ hôm qua ta nói với nàng. Sau này tất cả chi phí trong nhà đều do nàng an bài, không cần thông báo cho ta.”

“Được, không thành vấn đề, chàng hãy yên tâm đi!” Tống Tiểu Hoa vui vẻ cam đoan, nhìn hẩn một chút lại hỏi: “Đúng rồi, tối hôm qua, Vô Khuyết nó có ngoan không?”

Lục Tử Kỳ khẽ thở dài một cái: “Cũng may, dứt nó hai lần nước cơm, ngủ được an ổn.”

“Chàng tự mình dứt hay sao?”

“Chẳng lẽ là Lãng Nhi?”

Tống Tiểu Hoa nhin cười, nghiêm trang nhón chân lên vỗ vỗ đầu vai hẩn: “Cảm xúc không tệ, tiếp tục giữ vững!”

Cảm xúc là gần như vẹn vẹn một đêm không có cách nào chìm vào giấc ngủ, lại còn không tệ sao? Vậy thì, giữ vững thôi...

Lục Tử Kỳ vuốt vuốt mi tâm, cười khỏ.

Tống Tiểu Hoa lúc này mới chú ý tới vẻ mặt của hẩn hình như rất là mệt mỏi, so sánh giọng nói cùng hôm qua có chút nhỏ, thật sự là bởi vì chó con mà không có nghỉ ngơi tốt. Hơn nữa hẩn ở bên ngoài bên ba nhiều ngày, vốn là vô cùng mệt mỏi, sau khi trở lại lại bởi vì mình nhất thời vui mừng một lòng trên cột...

Trong lòng nhất thời dâng lên một trận áy náy, rồi lại không biết nên nói những gì, hẩn nhó một lát liền thốt lên một câu trong ấn tượng là lão bà thường nói với lão công nhà mình trước khi ra cửa đi làm: “Đi đường cẩn thận an toàn, trở về sớm chút”.

Lục Tử Kỳ tuy là cảm thấy giọng điệu như vậy có một chút kỳ quái, chỉ là khi nghe được cũng thật là uất ức, lập tức cười yếu ớt đáp.

Xoay người cất bước đi huyện nha làm việc, nhớ lại lúc hấn đứng ở trước thư phòng ý cười nhẹ nhàng vẫy tay nói lời từ biệt với nàng, không nhịn được khóe môi nhất câu nhưng trong lòng thì lại không thấy vui.

Tại sao, mới vừa một cái chớp mắt, lại không muốn cho nàng đi gặp chó nhỏ, hoặc là nói, không muốn cho chó nhỏ nhìn thấy nàng...

Chương 12

Giờ Tay Chém Xuống

Phạm vi chức trách của một huyện lệnh Tống Triều tương đối rộng, bao gồm: hộ khẩu thực, chinh thu thuế, điều sai dịch, tu thủy lợi, khuyên dân nuôi tằm, lãnh binh chính, trừ đạo tặc, mở trường học, nhân trị dân, an lưu vong, giúp bản dân, xử lý kiện tụng, vân vân. Tập quân chánh, hành chánh, dân chính, tư pháp, bộ tài chánh. Vừa phối hợp quan hệ trung ương cùng địa phương, ổn định trật tự trên địa phương, có thể nói quan nhi mặc dù không lớn, chuyện cũng không thiếu.

Dĩ nhiên, điều này cũng phân cho người nào phù hợp.

Nếu là tham quan hôn quan chỉ lo một mình sung sướng, vậy dĩ nhiên là cả người được nhàn hạ nơi nơi đều làm than, nhưng nếu là thanh quan một lòng vì dân muốn làm một cái gì đó thiết thực, ngày qua ngày dậy sớm loay hoay bận rộn cùng con quay vậy thì cũng đủ vui sướng rồi.

Lục Tử Kỳ, tuyệt đối là người sau.

Mà thân là ‘con quay’ Huyện lệnh phu nhân Tống Tiểu Hoa, một chút cũng không thua kém.

Tối hôm qua còn dư lại hơn phân nửa khối điểm tâm, cộng thêm dùng sở trường nhất làm món cháo, dễ dàng giải quyết vấn đề bữa sáng cho mình và bé củ cải cùng với Cầu Cầu, sau đó bỏ lại bát đĩa, vội vàng ra cửa.

Tống Tiểu Hoa ôm Lục Lăng, Lục Lăng ôm Tống Vô Khuyết, một nhóm hai người một con chó, liều chết một mạch chạy thẳng tới chợ đồ ăn nhỏ lân cận.

Bởi vì là lần thứ hai, Tống Tiểu Hoa đối với chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ cả, phiên chợ nhỏ cũng coi là có mấy phần quen thuộc, mà ở đó mọi người đối với nàng đương nhiên cũng không xa lạ.

Sau một phen chào hỏi đầy nhiệt tình khóe miệng co quắp gân mặt cứng ngắc, rốt cuộc Tống Tiểu Hoa cũng mua xong một rổ rau sống cùng một miếng nhỏ thịt heo tươi.

Dĩ nhiên, ở thời điểm trả tiền cũng cần phải có kinh nghiệm truyền thống đặc sắc của Trung Quốc nhìn qua giống như là đánh nhau lại giống như nhún nhường, cuối cùng ép Tống Tiểu Hoa không thể không mang lão công thanh

chánh liêm khiết cương trực công chính ra, công bố nếu mình dám không dùng giá thực mua bán, sau khi trở về ngộ nhờ bị hấn biết được tất nhiên bị nghiêm nghị trách cứ, nói xong chân ý thân thiết suýt tí nữa than thở khóc lóc. Mới khiến những người bán hận không thể tặng không cho nàng bất đắc dĩ thu lại, vô cùng ngượng ngùng mà quy củ thu tiền.

Dĩ nhiên, nếu như ưu đãi một chút ở trọng lượng, vậy coi như nàng không thể quản được rồi. Nàng lại không biết cân...

Sau khi về nhà được mấy phút, Hồ đại phu liền vui vẻ lắc lư đến xem bệnh cho Tống Tiểu Hoa.

Nghe nói người này là đại phu có y thuật cao minh nhất toàn huyện, thậm chí đều phải tính đến cả Châu Phủ.

Chỉ có điều cảm thấy bộ dạng thật sự là có chút buồn cười, đôi mắt ti hí mũi to mày đảo chữ bát, hơn nữa hai quai chòm râu dê, hiển nhiên chính là một khuôn mẫu chuột Mickey.

Nhớ ngày đó, Tống Tiểu Hoa đàn độn u mê vừa mở mắt, nhìn thấy trước hết chính là gương mặt này, cả kinh giật mình cười vui một tiếng, bệnh lập tức tốt lên ba bốn phần, kết quả là liền thành không có chết...

Cho nên, Tống Tiểu Hoa tuyệt đối có lý do hoài nghi, về mặt y thuật của hắn có thể được hưởng mỹ dự như vậy, tất nhiên là tướng mạo ban đầu có tác dụng không ít.

Cười một cái không chỉ có thể trẻ mười năm, nói không chừng còn có thể tiêu bách bệnh...

Tống Tiểu Hoa vừa cho Hồ đại phu bắt mạch, nàng vừa không cảm được buồn cười trong tiếng cười rợn cả tóc gáy.

Vị tân hôn phu nhân Lục Đại Nhân này có chút không tầm thường, hấn hành y hơn mười năm, mặc dù không dám nói là một người tài ba, nhưng dù sao vẫn có một ít kiến thức cơ bản.

Một ngày kia, rõ ràng thấy tận mắt phu nhân ngã xuống hít vào một hơi hương tiêu ngọc vẫn, lại không ngờ không tới sau một thời gian lại sống yên lành, hơn nữa khôi phục cực kỳ nhanh chóng. Không chỉ có như thế, ngay cả tính tình giống như là thay đổi hoàn toàn.

Hấn xem bệnh khắp nơi cho người ta cũng có thể nói là duyệt người vô số, và lại tự nhận có một chút năng lực nhận biết thể trạng.

Hôm trước đó Lục phu nhân tuy là bệnh thể nặng nề, nhưng có thể nhìn ra được là một vị được nuôi dưỡng ở trong khuê phòng chưa từng đi sai bước nhầm nửa bước bao giờ, là người mềm mại nhút nhát. Mà hôm sau đó Lục phu nhân, mặc dù suy nhược mệt mỏi uể oải si ngốc ngơ ngác, nhưng đôi mắt kia linh động to gan cho thấy đã biến hóa.

Hai lần đến đây tái khám, càng phát hiện nàng không câu nệ tiểu tiết không xa cách đòi hỏi lễ nghĩa, hiếm thấy ở nữ nhân tầm thường.

Ngày hôm nay, trầm trọng hơn, chưa tính đến cùng hẳn nói chuyện phiếm nói đùa như là người quen cũ, còn không chút nào kiêng kị trực tiếp nhìn thẳng vào hẳn cười không ngừng.

Nếu không phải tự biết rõ mình có mấy phần sức quyến rũ, chưa biết chừng sẽ cho là vị phu nhân mới trẻ tuổi này coi trọng bề ngoài xấu xí già nua hõm hẹm của hẳn...

Tội lỗi tội lỗi, có thể nào nảy ra loại ý niệm xấu xa không chịu nổi này!

Từng nghe nói, có người sau một cuộc bệnh nặng thì tính tình đại biến, Lục phu nhân chắc hẳn cũng là loại triệu chứng không thể nghi ngờ này, chỉ không biết, trở thành như thế có ở trong phạm vi bình thường hay không...

Bệnh của Tống Tiểu Hoa trên căn bản đã tốt được bảy tám phần, chỉ là, theo nguyên lý Trung y cần tiếp tục uống thêm mấy ngày thuốc để bồi bổ nguyên khí. Mặc dù nàng vừa nghĩ tới chén thuốc liền muốn chết, nỗi khổ này có thể khiến người ta lệ rơi như bão tố, chỉ là vì muốn hết bệnh cũng chỉ có thể nhận.

Vào lúc Hồ đại phu hốt thuốc, nàng thuận tiện yêu cầu thêm đơn thuốc dưỡng nhan mỹ dung.

Tống Tiểu Hoa đã sớm muốn thử một chút thuốc bổ Trung y bổ là như thế nào, trước kia một là bởi vì bận rộn, hai là bởi vì ở thế kỷ hai mươi mốt lão tổ tông truyền lại có rất nhiều vị đã thay đổi, thật không dám đường đột tùy tiện mạo hiểm nếm thử. Vào lúc này thật không dễ dàng tóm được Lão Trung Y hàng thật giá thật, sao có thể không lãnh giáo một phen?

Vả lại may mắn Hồ đại phu đã từng xem nhiều sách y học, nếu không, bị nàng hỏi lộ liễu như vậy, đoán chừng rất có thể sẽ trực tiếp cứng họng. Dù sao ở chỗ biên cương bản hàn này, cũng không có quy tắc Thế Gia Quý Tộc, dân chúng bình thường có thể ăn no mặc ấm không sinh bệnh đã là khó có được, ai lại rảnh rỗi đi trông nom mấy chuyện dưỡng nhan mỹ dung chứ?

Nhưng vị Lục phu nhân này có vẻ cũng chỉ là nữ tử nhà bình thường, sao lại có loại yêu cầu này...

Nắm hai tờ đơn thuốc cười ha hả, Tống Tiểu Hoa dẫn bé củ cải cùng Cầu Cầu cùng nhau chạy đến hiệu thuốc huyện trên lấy thuốc.

Sau khi trở lại, thấy thời gian còn sớm liền giặt sạch y phục hôm qua. Về phần y phục của Lục Tử Kỳ toàn thân vải thô dính bùn lầy, liền bị nàng trực tiếp vứt đi.

Kiện y phục kia không biết bên ngoài dính bao nhiêu vi khuẩn, hơn nữa bản thành như vậy vừa không có máy giặt quần áo, muốn chà xát bằng tay chắc chà xát đến trăm năm quá, dù sao cũng không phải là vải vóc tốt gì khăng định không đáng giá bao nhiêu tiền.

Nàng vốn có thói quen tiêu tiền như nước không phải là cái người gian khổ mộc mạc gì, hơn nữa bỗng lộc Lục Tử Kỳ để trong cái ngăn kéo nhỏ kia, xác nhận Tống Triều thi hành chánh sách ‘luơng cao nuôi liêm’⁽¹⁾, làm cho nàng rất hài lòng, cũng thuận tiện xác lập phong cách sống ‘giai cấp trung lưu’ sau này.

Phơi y phục xong đoán chừng sắp mười một giờ rồi, vì vậy xoa tay đi đến phòng bếp chuẩn bị trở tài.

Tối hôm qua làm hại Lục Tử Kỳ không ngủ ngon một đêm, điềm tâm cũng không biết có ăn hay không, vậy thì hãy dùng thức ăn của Tống Tiểu Hoa nàng đòi này... Phải gọi đòi trước chứ... Hai đòi cộng lại là đệ nhất an ủi đi!

Nhớ kỹ trình tự cùng cách làm ngày hôm qua quan sát, rửa rau, nấu lửa, nấu cơm, mọi thứ thuận lợi.

Chỉ số thông minh cao thật là không có biện pháp mà không có biện pháp...

Ngâm nga điệu hát dân gian, lấy tấm thớt ra, để thịt lên, giơ con dao lớn sáng loáng lên, chém xuống không chút do dự, sau đó, tiếng một chú chim nhỏ thể lương bi thảm kinh hãi bay xa khỏi nhánh cây, chỉ thấy bên cạnh miếng thịt heo kia, có thêm hạt đậu nhỏ và miếng thịt tươi lớn...

Ghi chú:

1. Quan viên Tống Triều không chỉ có tiền lương cao, triều đình còn phát củi gạo, dầu muối, tương, giấm, trà, vải dệt, một chút nhu yếu phẩm cần thiết cho cuộc sống, còn có rất nhiều danh mục hỗn tạp trợ cấp đa dạng khác, cho nên, cuộc sống gia đình nhân viên công vụ Tống Triều tạm ổn tương đối dễ chịu.

Chương 13

Tranh Đi Cãi Lại Một Trận

Tối hôm qua Lục Tử Kỳ gần như một đêm không ngủ, dậy sớm không có khẩu vị gì, sau khi đến nha môn, trực tiếp cuốn vào công việc phức tạp bận rộn, nước trà cũng không có cơ hội uống một hớp. Đợi đến buổi trưa miễn cưỡng chấm dứt, đã đói bụng đến mức ngực dán vào lưng có chút hoa mắt.

Vội vã về nhà, vốn tưởng rằng có thức ăn nóng hôi hênh đón mình, nhưng không ngờ chỉ có bếp nồi lạnh tanh, dạo qua một vòng trong sân trống không, ngoại trừ vài y phục treo ở trên dây thừng, nửa bóng ma cũng không nhìn thấy.

Kìm nén ngọn lửa dâng lên ở trong lòng, xắn ống tay áo đang chuẩn bị động thủ lấy một nửa đồ ăn bỏ vào nôi, liền nghe được một tràng tiếng cười truyền đến, có nữ tử có hài đồng thỉnh thoảng còn kèm theo hai tiếng chó sủa nho nhỏ.

Ngọn lửa lần nữa dâng lên...

“Oh! Chàng đã về rồi!”

Tống Tiểu Hoa ôm Lục Lăng, Lục Lăng ôm giỏ, trong giỏ xách để một đồng bao giấy dầu đồ tốt, Tống Vô Khuyết nằm lên đồng đồ này, Lục Tử Kỳ vừa đi ra khỏi phòng bếp thấy tổ hợp quái dị này: “Các người đã đi làm cái gì?”

“Mua cơm trưa nha!”

Tống Tiểu Hoa không nhận thấy được bất mãn trong giọng nói của hắn, để Lục Lăng xuống, nhận lấy giỏ, hào hứng giơ lên trước mặt của hắn, thấy hắn nhướn mày lui về phía sau nửa bước, chỉ cho là bởi vì sợ Cầu Cầu, nháy mắt cười trộm một cái, mới để cho Lục Lăng ôm Cầu Nhi đi: “Chàng xem, ta mua rất nhiều thức ăn! Thì ra nơi này của các người có đủ loại thức ăn chín, quả thực là tốt quá! Về sau nếu như lười phải nấu cơm, có thể trực tiếp mua ăn, bớt phiền toái!” Vừa nói vừa từ trong giỏ xách móc ra một cái bình: “Nhìn đi, ta còn thuận tiện mua rượu cho chàng, như thế nào, có rượu có đồ ăn cuộc sống rất dễ chịu phải không?”

Nàng hiển vật quý lại làm cho lửa giận trong lòng Lục Tử Kỳ càng dâng lên cao.

Vậy mà đi trên đường mua thức ăn làm sẵn, hơn nữa nhìn dáng vẻ sau này vẫn còn muốn tiếp tục, sao có thể là chuyện một phụ nữ gia đình nên làm?

“Ta không uống rượu.”

“Sao? Không thể nào?” Tống Tiểu Hoa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc quá mức: “Làm quan không uống rượu? Không trách được...”

“Không trách được cái gì?”

“Không trách được bây giờ chàng vẫn còn là một quan Thất Phẩm nho nhỏ!” Tống Tiểu Hoa vui vẻ xoay người vào phòng bếp, vừa cầm bao thức ăn mở ra bỏ vào trong chén đĩa, vừa thuận miệng cười nói: “Nhất định là bởi vì chàng không thể cùng với cấp trên trực tiếp của chàng ăn uống tốt, cho nên mới không cho chàng thăng quan thôi!”

Nàng chỉ cao hứng nói, hồn nhiên không biết mặt Lục Tử Kỳ lúc này đã sớm đen như đáy nồi, ngược lại Lục Lăng đứng ở một bên đã nhận ra chạ của mình hình như có chút không thích hợp, sợ hãi kéo kéo ống tay áo của hắn, nói khẽ như muỗi kêu: “Phụ thân...”

Lục Tử Kỳ cúi đầu nhìn nhìn nhi tử, siết nắm tay, tận lực khiến giọng nói bình thản như thường: “Nàng tranh thủ giặt sạch bộ quần áo hôm qua, mấy ngày nữa lúc ta đi Tuần tra trả lại cho người ta.”

Tống Tiểu Hoa nghe vậy ngân ra: “Đó không phải là của chàng sao?”

“Không phải. Thật ra là quần áo trên người bị nhánh cây cùng tảng đá làm rách trong lúc qua sông, cho nên hỏi mượn đồng hương một bộ mặc tạm.”

Lúc ấy vô ý bị cuốn vào dòng nước chảy xiết, nếu không phải mọi người liều chết hợp lại cứu, nói không chừng Lục Tử Kỳ hẳn hài cốt đã không còn, nói không chừng, đã cùng Đồng Nhi, gặp nhau...

“À...” Tống Tiểu Hoa thờ ơ đáp một tiếng, tiếp theo sau đó chuyên tâm chân bị thức ăn: “Vây ngày mai ta lại đi mua bộ y phục mới. Chàng mặc lại cơ thể thật sự rất bản, ta đã ném đi.”

“Ngươi... Lăng Nhi, về phòng trước đi, đợi cơm trưa xong sẽ gọi ngươi.”

Cuối cùng trước khi phát tác Lục Tử Kỳ còn nhớ kiêng kị nhi tử một chút, đuổi đi khuôn mặt lo lắng không phù hợp số tuổi kia, sau mỗi bước đi cẩn thận của Lục Lăng, rốt cuộc không thể nhịn được nữa trầm giọng chất vấn nói: “Sao nàng có thể làm như vậy?”

Tống Tiểu Hoa rốt cuộc cảm giác được khác thường, xoay người nhìn hẳn: “Ta có thể làm gì? Chàng có ý gì?”

“Hoang phí không biết tiết kiệm như vậy!”

“Hoang phí?” Tống Tiểu Hoa mê man quay đầu lại nhìn một bàn đầy mâm chén đĩa: “Những thứ đồ ăn mua ở ngoài này... Là để ăn, cũng không đắt nha...”

“Nếu như đã mua thức ăn tươi, vì sao còn phải mua những thứ này ăn? Chẳng phải là lãng phí sao? Huống chi, y phục còn tốt sao có thể bởi vì dơ bẩn liền vứt bỏ? Trị giá như thế, thật là mới nghe lần đầu!”

Khuôn mặt nghiêm nghị của hắn làm Tống Tiểu Hoa nhất thời phản ứng không kịp: “Đó là bởi vì...”

Lục Tử Kỳ không kềm nén được một bụng hỏa khí nữa: “Nàng cũng không phải thiên kim tiểu thư, từ nhỏ đã biết cuộc sống khó khăn. Ta thật sự không hiểu, làm thế nào lại hình thành thói quen lười biếng hết ăn lại nằm?”

Tống Tiểu Hoa nghĩ đến biến cố đột nhiên xảy ra gân xanh nổi lên: “Ta cũng chỉ là mua một chút thức ăn ném hai kiện y phục rách rưới mà thôi, liền chọc cho chàng giận dữ vô lý như vậy! Chàng rõ ràng cố tình bới móc gây khó dễ ta mà? Ta cho chàng biết, mang tức giận ở bên ngoài về nhà bộc phát, là nam nhân sao?”

“Nàng... Thô bỉ!”

“Lại còn dám mắng ta? Lòng tốt mà bị coi là lòng lang dạ thú, không ăn thì đồ đi!”

Tống Tiểu Hoa chợt xoay người lại vung tay lên, quét rơi xuống một nửa đồ dùng chứa đầy thức ăn, may nhờ nền nhà là bùn đất nên không có vỡ tan tành. Tuy nhiên đúng lúc nàng đụng phải vết thương bị cắt đứt một miếng thịt lúc trước, đau đến mức nước mắt lập tức chảy ra ngoài: “Bây giờ ta sẽ đi mua quần áo thường cho ngươi ngay lập tức, được chưa?”

Nói xong, bị nàng hung hăng xô phải, phản ứng kịch liệt của nàng làm Lục Tử Kỳ chấn động không biết phản ứng gì, ‘giẫm giẫm giẫm’ vọt vào gian phòng của mình, cầm tiền của mình, lại ‘giẫm giẫm giẫm’ vọt ra khỏi cửa viện.

Hành động thật nhanh, đồng thời, máu tươi cùng nước mắt đều chảy ra...

Lục Tử Kỳ đứng tại chỗ sững sốt một hồi lâu, mới kìm nén bực bội ngồi xổm người xuống, thu hồi từng món đồ rơi tan tác. Có mấy dụng cụ bị rớt mẻ lở mép, đũa đa số đồ ăn bên trên cũng dính đất, mặc dù tốn chút công phu có thể làm sạch, nhưng cũng phải lãng phí một số.

Thật là, quá đáng...

Từ trên bàn tùy tiện lấy thức ăn chín khác nhau không bị tổn hại, tính toán cùng Lục Lăng ăn tạm trước, còn đồng bừa bãi tạm gác lại sau khi ăn xong sẽ từ từ dọn dẹp.

Về phần Tống Tiểu Hoa bị tức giận mà đi... Để cho nàng bình tĩnh một chút cũng tốt.

Đi ra phòng bếp, liền thấy Lục Lăng ôm Cầu Nhi đáng thương dựa vào cột hành lang, tưởng là thấy một màn tranh chấp vừa rồi, thảm than trong lòng một tiếng, giọng nói chậm rãi: “Lăng Nhi, lại đây dùng cơm.”

“À...” Lục Lăng mếu máo cái miệng nhỏ nhắn run rẩy đáp lại, bước từng bước nhỏ lại, ngửa đầu nhìn Lục Tử Kỳ bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Thế nào? Có phải là có chuyện gì muốn nói cùng phụ thân phải không?” Lục Tử Kỳ cúi người xuống sờ sờ tóc của hắn: “Mẫu thân nàng... Tạm thời có chuyện đi ra ngoài một chuyến, rất nhanh sẽ trở lại. Chúng ta ăn trước, có được hay không?”

Không đề cập tới hai chữ ‘mẫu thân’ cũng được, nhắc tới lập tức giống như đạn hơi cay, làm cho Lục Lăng ‘oa’ một tiếng khóc lên: “Mẫu thân đứt tay... Chảy rất nhiều... Thật là nhiều máu... Lăng Nhi sợ... Mẫu thân nói với Lăng Nhi không đau... Nhưng mẫu thân cũng khóc...”

“Đứt tay? Làm sao đứt?”

“Dao phay...”

Mặc dù Lục Lăng thút tha thút thít nói không tỉ mỉ, nhưng Lục Tử Kỳ lập tức hiểu được xảy ra chuyện gì.

Thì ra là, nàng là bởi vì xắt thức ăn cắt trúng tay, không thể tiếp tục nấu cơm, cho nên mới đi ra ngoài mua đồ có sẵn.

Chắc là, bị thương rất nghiêm trọng nữa?

Đứng thẳng lên, nhìn về phía hai cánh cửa chính không đóng, ánh mắt bỗng dưng bị thiêu đốt bởi mấy đốm đỏ thẫm trên mặt đất.

Đây là, máu của nàng sao? Có phải vừa rồi lúc phát giận đụng phải không? Chả trách, lại đột nhiên khóc lên.

Nàng thật ra là rất sợ đau sao? Vừa khóc còn vừa an ủi Lăng Nhi nói không đau...

Đứa ngốc, tại sao không nói với hắn chứ?

Giữa trưa ánh mặt trời chói lọi, bỗng chốc có thể đâm vào trong lòng của người ta.

Hắn cho nàng cơ hội giải thích sao?

Hắn chú ý nàng có cái gì không đúng sao?

Nếu như... Nếu như là lời nói của Đồng Nhi, hẳn nhất định nhìn một cái liền có thể phát hiện, Đồng Nhi của hắn, bị thương...

Chỉ là... Nếu như là lời nói của Đồng Nhi, cũng sẽ không có tính khí nóng nảy mãnh liệt như vậy...

Ai, Đồng Nhi, tại sao ta lại so sánh nàng ấy với nàng ấy chứ, đối với nàng đối với nàng ấy đều không công bằng. Ta, không thể làm như vậy...

Mệt mỏi vuốt vuốt mi tâm, âm thầm cười khổ.

Một ngày gặp mặt, hai người đã cãi nhau, tần số này, thật là cao một chút.

Chương 14

Nữ Giả Nam Trang

Lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ Lục Lăng ăn cơm, lại dỗ hắn ngủ trưa, vậy mà Tống Tiểu Hoa vẫn chưa trở về.

Vốn Lục Tử Kỳ đói vô cùng nhưng đến lúc này lại không cảm thấy đói bụng, dưới ánh mắt ‘buồn bã’ của con chó con thì do dự một lát, rút cuộc khóa cửa phòng, đi ra ngoài tìm vợ.

Mà Tống Tiểu Hoa chạy được một đoạn, mới dần dần dừng lại rơi lệ. Nhìn hai tay mình gần như là bị nhuộm đỏ, còn tám vãi trên ngón trỏ đã bị máu thấm vào thành một tấm vải đỏ, khịt khà khịt khịt, tức giận mắng câu: “Mẹ nó, đau quá!”

Dùng sức lau cái mặt, tiếp tục nhắc chân chạy như điên.

Máu là quý giá, nàng không cần phải vì cái tên nam nhân xấu xa, lòng lang dạ sói mà lãng phí thứ trong người mình.

Tên khốn kiếp, tên xấu xa! Động một chút là không phân biệt đúng sai đã lên mặt giáo huấn người ta, nhớ năm đó, đến cả ba mẹ cũng không nói nàng nghiêm khắc như thế...

Ba, mẹ...

Minh không giải thích được một giấc ngủ xuyên đến hơn một ngàn năm trước, chẳng lẽ cũng có người xuyên linh hồn đến cơ thể kia của nàng? Như vậy cũng tốt, ít nhất, ‘nàng’ vẫn còn sống, cha mẹ người thân cũng sẽ không đau lòng...

Nhưng ba mẹ ơi, con rất nhớ hai người...

Dừng bước lại, lau nước mắt đang rơi, Tống Tiểu Hoa hít sâu một hơi, nhìn bầu trời xanh, mây trắng, một tay chống hông một tay chỉ trời, vô cùng hào hùng gào lên: “Tặc Lão Thiên! Bà đây sẽ sống sáng khoái ở cái thời Tống Triều chết tiệt này! Nhất định không cho lão xem chuyện cười!”

Lời còn chưa dứt, trên đầu vang lên một tiếng ‘ùng ùng’ thật lớn, lập tức tất cả hào khí của Tống Tiểu Hoa đều bay tới Trảo Oa quốc thê không quay đầu lại, đồng thời, nàng cũng không cảm thấy đau nữa.

So vai rụt cổ, le lưỡi: “Được, được được, ngươi là trâu bò, ngươi là lão đại còn không được sao?”

Đỉnh đầu thỉnh thoảng lại vang lên tiếng sấm rền, Tống Tiểu Hoa thở không ra hơi vọt vào bên trong y quán, khiến đại phu ngồi ở đó lại lần nữa giúp nàng băng bó vết thương, thuận tiện cất thuốc mỹ dung mà buổi sáng Hồ đại phu kê đơn, rồi cũng không ngừng chân chạy vào một cửa hàng may.

Lão bản thấy Tri Huyện phu nhân vẫn thường hay cười hi hi vậy mà lúc này mắt đều đỏ, khí thế như cọp, nhìn qua thật hơi có chút dọa người, vì vậy cũng không dám nhiều lời, chỉ cẩn thận đi theo một bên.

Trong tiệm này các loại nón áo giày vớ đầy đủ mọi thứ theo mọi chất liệu, trong lòng Tống Tiểu Hoa nén lấy một cục tức, trực tiếp lấy một bộ đồ giá đắt nhất.

“Xin hỏi Lục phu nhân, người mặc quần áo có dáng người như thế nào?”

“Nói nhảm, ngươi chưa từng thấy qua Tri Huyện à?!”

Lão bản bị Tống Tiểu Hoa một câu nói làm ghen, quả thật là muốn vả vào cái miệng của mình một cái, Tri Huyện phu nhân mua nam trang dĩ nhiên là cho Tri Huyện đại nhân, câu hỏi của mình đúng là dư thừa, cũng không trách phu nhân tức giận rồi.

“A đúng rồi, cũng chọn cho ta một bộ.” Trong lòng Tống Tiểu Hoa có một chủ ý, gọi chủ tiệm đang chuẩn bị đi chọn quần áo thích hợp: “Là nam trang!”

“A?”

“A cái gì mà a? Ta đột nhiên muốn thử nữ giả nam trang không được sao?”

“... Được, được, được!”

Lão bản đáp một tràng, chui vào phòng chứa hàng, mấy phút sau lại chui ra, cầm trong tay hai bộ quần áo hai kiểu dáng đều may từ vải đẹp.

Tống Tiểu Hoa lấy bộ có số đo nhỏ, vào ‘phòng thử quần áo’, nhanh chóng thay toàn bộ từ đầu đến chân.

Lúc vén rèm đi ra, lão bản thấy thì không khỏi ngẩn ngơ.

Cơ thể của nàng vốn chưa trưởng thành, lại thêm bình thường người cũng nhỏ và gầy, không tô son điểm phấn nên da mặt hơi vàng, vàng trán thanh tú nhưng lại có chút khí khái anh hùng. Nếu không cẩn thận quan sát thì không nhìn ra lỗ nhỏ đeo khuyên tai, mặc nam trang cũng không thấy chỗ sơ hở nào.

Hiên nhiên một thiếu niên đẹp trai.

Tống Tiểu Hoa đứng ở trước gương đồng, ngheo đầu quan sát một phen bên trong cái đó ảnh người mờ mờ, trong lòng vừa vui vừa buồn.

Vui mừng chính là, trước kia ngày ngày xem ti vi, tiểu thuyết nói nữ giả nam trang lưu lạc giang hồ thời cổ đại, mình còn cảm thấy cực kỳ khinh thường, cho là một nữ nhân giả trang thành nam nhân thì làm sao không bị nhận ra? Không nói những thứ khác, dáng người lộ ra ngoài sẽ khó mà che giấu được, trừ khi là giữa mùa đông lạnh giá mặc cả người đầy quần áo giống một con gấu vậy...

Hiện nay đến lượt nó phát sinh trên người mình, lúc này mới phát hiện ra, nghệ thuật đúng là được tạo ra từ cuộc sống, nữ giả nam trang là vô cùng thực tế và có thể thực hiện được.

Buồn chính là, cơ thể nàng là Thái Bình công chúa không phân biệt đẳng trước đẳng sau, nàng có dáng người của ván giặt đồ, cuối cùng là đến khi nào mới có thể biến từ cup A lên cup C ‘sóng lớn mãnh liệt’ đây...

Tống Tiểu Hoa đang buồn vui đan xen xoay trái xoay phải, bên kia màn cửa ‘phòng thử quần áo’ được vén lên, một người đi ra vừa cúi đầu sửa sang lại vạt áo.

Một người đàn ông, một nam nhân có khuôn mặt đẹp, một người nam nhân mặc trường sam thủy lam mới tinh phong thần tuấn lãng.

Tống Tiểu Hoa nhìn vào trong gương thấy mình và người đàn ông này cùng xuất hiện, trong lòng chỉ còn sót lại đau buồn chán nản.

Làm một nữ nhân, chưa kể đến dung mạo của nàng, vẻ đẹp của nàng thì cũng thường thường thôi. Không ngờ, đã cải trang làm nam nhân, dung mạo vẫn cứ thất bại thảm hại.

Vì sao, đây tốt cùng là vì sao? Vì sao đến nam nhân cũng xinh đẹp như vậy, còn có nhường nữ nhân sống hay không?!!

Không biết có phải do cảm thấy ánh mắt đau khổ và bi thương của Tống Tiểu Hoa hiện trong gương, nam nhân kia nhìn về phía nàng, khẽ mỉm cười, gạt đầu một cái.

Tống Tiểu Hoa lập tức bị choáng váng ngất xỉu.

Người nọ giống như là cảm thấy nàng ngất còn chưa đủ, cất bước đi tới, chấp tay nói: “Tại hạ là Nguyên Hạo, chưa thỉnh giáo tên họ đại danh của huynh?”

Âm thanh cũng thật trong sáng dễ nghe, chẳng qua so với Lục Tử Kỳ thì trầm hơn, bớt bớt chút nhu hòa.

“A... Ta...” Tống Tiểu Hoa sau một hồi hốt hoảng, học theo hần trả lễ, giọng nói ồm ồm: “Tại hạ là Tống Diêu.”

“Xa xôi trong phương xa?”

“Đúng vậy. Bạch Đê Thiệu Hạo?” Có đạo lý, tôi đến từ nơi xa xôi kia tới...

“Đúng thế.” Bạch Đê Thiệu Hạo, Thiên đế Tây Phương sao? Không tệ, rất hợp ý ta...

Hai người nhìn nhau cười, Tống Tiểu Hoa cũng thoát khỏi tình trạng nhịp tim tăng lên, tay chân luống cuống do việc háo sắc, vẫy vẫy ống tay áo rộng thùng thình, vui vẻ tự nhiên.

Cũng may, nàng đã sớm đã thấy nhiều hành vi cử chỉ của người cô đại trong phim điện ảnh và truyền hình, tuy có vài chỗ chút khác biệt nhưng vẫn có thể tin được, bắt chước đứng dậy cũng không quá khó khăn. Rất tốt, nàng vốn là người tùy tiện hùng hùng hồ hồ không hề giống cô gái ngưng nghịu dè dặt của thời đại này nên có, cho nên, tự nhận là giả trang thành nam nhân thì vẫn giống thân hình và khuôn mặt.

Len lén quan sát hình ảnh của bản thân trong gương, ừ, quả nhiên... Rất có khí chất đàn ông, thật đàn ông, người đàn ông thuần khiết ôi người đàn ông thuần khiết.

Rơi lệ...

Tống Tiểu Hoa đang chìm trong đau thương, thì nghe thấy những sấm rền, sau đó thì những tiếng “tí tách” như là hàng ngàn hàng vạn hạt đậu rơi xuống, rất náo nhiệt.

Ông trời nín nước mắt cả nửa ngày, đến lúc này xem như thống sảng khoái khoái rơi xuống rồi.

Nơi đây nằm ở phương bắc, mùa thu khô hanh, lâu lắm rồi trời không mưa, mưa rớt xuống làm mặt đất bốc lên mùi vị của bùn đất, chui vào trong lỗ mũi, hơi ngứa.

Tống Tiểu Hoa hắt hơi một cái, dụi dụi con mắt, thở dài.

Xui xẻo quá, không mang ô. Chờ trận mưa như trút nước dừng lại, lúc trở về thì đoạn đường nhỏ không biết đã lầy lội đầy bùn đến mức nào nữa.

Sờ sờ cái bụng đói đã kêu vang, không nhìn được mắng Lục Tử Kỳ máu chó phun đầy người, kẻ đã làm mình rơi vào hoàn cảnh này.

Nguyên Hạo nghiêng đầu nhìn trời âm u: “Nhìn cơn mưa này có vẻ một lát nữa cũng chưa tạnh đâu, không bằng...” Nhìn về phía Tống Tiểu Hoa đang bận âm thầm oán hận vừa ôm quyền vái: “Hẹn gặp không bằng ngẫu nhiên gặp mặt,

nếu cùng phải ở đây, như vậy cũng được tính là có duyên. Không biết tại hạ nhưng có vinh hạnh này, có thể xin huynh đài dời bước đến quán trà bên cạnh ngồi, nhìn mưa phẩm trà không?”

Tống Tiểu Hoa vái liên tục không ngừng: “Có thể có thể, cung kính không bằng tuân lệnh. Chỉ là...” Nàng ngồi thẳng lên ‘hì hì’ cười hai tiếng: “Hai chúng ta không sử dụng những lời nói nho nhã để chào hỏi nhau nữa, rất mệt mỏi!”

Nguyên Hạo ngạc nhiên, chợt cười sang sảng lên tiếng: “Cùng ý với ta! Thành thật mà nói, ta sợ nhất những thứ này lễ nghi phiền phức tĩa tọt câu chữ lảm rôi!”

“Cứ quyết định như vậy đi, từ nay về sau ta thì gọi ngươi là Nguyên Hạo, ngươi gọi ta Tống Diêu, không cần gọi huynh đài, tại hạ nữa!”

“Một lời đã định!”

Tống Tiểu Hoa nhìn tay hấn giơ lên, nhếch miệng vui vẻ, nhảy lên ‘bốp’ một phát: “Một lời đã định!”

Hành động lần này của nàng mặc dù không coi là kinh thế hãi tục nhưng cũng đủ để vượt ngoài nhận thức của mọi người, đến lão bản cũng là trợn mắt há hốc mồm, càng thêm khâm phục Lục đại nhân.

Dù sao cô gái kỳ lạ không tầm thường như vậy, dù là gần vùng biên giới xa xôi, mà phong tục của người bản địa cũng cởi mở nhưng đến mức như vậy thì vẫn được coi là hiếm thấy, có lẽ, cũng chỉ có Lục đại nhân mới có thể lấy được...

Mà tiếng vỗ tay ghi nhớ đó trong chốc lát đã hoàn toàn bị bao phủ trong mưa to.

Chương 15

Cua Trai Đẹp Tại Quán Trà

Hai người đều tự thanh toán tiền quần áo của mình, mượn cái ô giấy dầu của chủ hiệu may, Tống Tiểu Hoa và Nguyên Hạo che ô đi tới quán trà phía đối diện.

Chỉ vài bước ngắn, giày tất của hai người đã bị ướt hơn một nửa, vạt áo cùng tóc cũng dính không ít nước mưa.

Tiểu nhị đứng ở một bên đã đón từ sớm, thu cây dù cho hai người, lại lấy hai chiếc khăn sạch cho bọn họ lau nước mưa, phục vụ cực kỳ tỉ mỉ chu đáo.

Tống Tiểu Hoa đổi nam trang, dĩ nhiên là không người nào vừa nhìn đã nhận ra thân phận của nàng. Cho dù có người cảm thấy quen mặt, cũng không dám nghĩ tới phương diện kia...

Đi theo tiểu nhị dẫn đường vào phòng bao trên lầu, sau khi ngồi xuống, chuyện gọi trà bánh trái cây đều giao cho Nguyên Hạo làm. Cũng không phải Tống Tiểu Hoa khách khí nhún nhường mà là nàng không hiểu những thứ này. Để cho nàng bình luận cà phê còn miễn cưỡng có thể nói chút xiu...

Nguyên Hạo hiển nhiên vô cùng quen thuộc, là một người trong nghề. Sau khi nói với tiểu nhị hai ba câu, thì đến bên cửa sổ, cùng nhau nhìn ra bên ngoài với Tống Tiểu Hoa, người đang nằm ở trên bệ cửa sổ. Gần như là muốn đem trời đất tạo thành một bức tranh trên tấm rèm, những hạt mưa lớn như hạt đậu rơi trên nóc nhà nhỏ, rơi trên mái hiên, rơi trên mặt đất tạo thành những tiếng “bep bep”.

Hình như không khí kia có một chút xiu... Mập mờ...

Tống Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn người nam tử trẻ tuổi đang đứng chấp tay lồi lạc bên cạnh mình.

Mi như Viễn Sơn, con mắt như điểm nước sơn, sống mũi cao cao, một đôi mắt tràn đầy chí tiến thủ khễ nâng lên, bề nghệ mà ngạo khí.

Thì ra là, nam nhân mắt một mí cũng có thể đẹp trai như vậy...

“Sao, trên mặt ta dính vật gì à?”

Nguyên Hạo quay mặt lại, đúng lúc Tống Tiểu Hoa cười như không cười tùy ý nhìn chàng, môi mỏng khễ nhếch lên, có vài phần hài hước ranh mãnh.

“Không có, không có, không có gì...”

Tống Tiểu Hoa vội vàng lắc đầu khoát tay, tiện thể còn lén lút dùng sức néo mình một cái.

Đúng là đồ không có tiền đồ, vút mặt mũi đến nhà bà ngoại rồi! Chẳng lẽ bởi vì đến nơi này không được nhìn hình các nam minh tinh để phun máu mũi, chảy nước miếng cho nên đói khát đến mức một người đàn ông hơi dụ dàng đều có thể quyến rũ nàng làm cho xuân tâm nàng nhộn nhạo?

Không không không, không thể tiếp tục như vậy!

Nàng hiện nay mặc dù là tâm Ngự tử, nhưng cơ thể lại là của Loli! Trên lý thuyết thì còn chưa trưởng thành, không thích hợp cùng nam nhân gì gì đó...

Nhưng nàng lại quên, hoặc có thể nói là lựa chọn không biết, mình đã gả cho người nào đó làm phu nhân rồi, nếu như không phải là trời xui đất khiến, đã sớm nên bị gì gì rồi...

Trên thực tế, đối với nàng, Lục Tử Kỳ thay vì nói là trượng phu thì có thể nói là hai người tạm thời sống cùng một mái nhà, là ‘bạn cùng phòng’ chung bếp sống qua ngày. Chỉ là tiền thuê nhà cùng với tiền sinh hoạt phí đều là ‘bạn cùng phòng’ trả mà thôi...

“Huynh để tay cẩn thận, trên bệ cửa sổ có nước.”

“À?” Tống Tiểu Hoa mờ mịt nhìn xuống, nhìn theo ánh mắt của Nguyên Hạo xuống cái tay trái của mình mà mấy ngón tay còn được quán như bánh chưng vậy: “Ồ...”

Thu tay lại, rũ tay áo xuống che kín, lập tức nghĩ tới chuyện không vui lúc trước.

Nguyên Hạo nhìn Tống Tiểu Hoa trong nháy mắt đã buồn bã, lại cười nói: “May là không bị thương tay phải.”

“Khác nhau ở chỗ nào?”

“Ta nghĩ, huynh hẳn là đọc đủ thứ kinh thi thư phong nhã, chỉ sợ là có thể nhìn được một ngày không ăn không uống, lại không thể nhìn được một ngày không làm thơ vẽ tranh, đúng không?”

Tống Tiểu Hoa giật giật khóe miệng một cái, cười gượng hai tiếng: “Huynh nói chuyện này thật là có ý tứ, hi.” Vì không thể phủ nhận việc này, nhưng lại càng không thể xấu hổ mà thừa nhận và không muốn tiếp tục đề tài này, vội vàng ngắt lời: “Vậy còn huynh, huynh làm gì?”

Nguyên Hạo ngó ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt lại, hít một hơi thật dài: “Ta à... Vừa không có công danh, cũng không phẩm cấp, càng không gia nghiệp, du lịch khắp nơi, mở rộng tầm mắt, được thêm kiến thức. Nói tóm lại, là người rảnh rỗi!”

Tống Tiểu Hoa nhìn gò má gầy như hoàn mỹ của hắn, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Nhìn đáng đáp, còn là một người rảnh rỗi rất có tiền...”

Đang nói chuyện, trà bánh đều được bung lên, Tống Tiểu Hoa không kiên nhẫn ngồi đằng hoàng ở bên cạnh bàn, miệng ăn miệng uống, một tay cầm khối bánh ngọt một tay bung ly trà, đi tới bên cửa sổ.

Nguyên Hạo thấy thế cười một tiếng, cũng học theo.

Hai người ăn ăn uống uống ngắm mưa, cười cười nói nói tâm sự, rất thoải mái.

Họ lại không biết, có một người đang che dù đứng trong cơn mưa to, con mắt màu thẫm nhìn chăm chú vào bọn họ.

Lúc Lục Tử Kỳ đi ra cửa, tiếng sấm vừa mới vang, tiết trời thay đổi, cầm theo hai cái ô, một đường đi vội vã cũng không gặp Tống Tiểu Hoa.

Nhớ lại thời điểm nàng xông ra bảo là muốn mua quần áo bồi thường cho mình, liền vào thành, trực tiếp đi đến chỗ cửa hàng may. Không ngờ còn chưa tới nơi, trong lúc vô tình ngẩng đầu, nhìn thấy hai bóng dáng đang đứng sừng sững bên cửa sổ trong nhã gian ở tầng hai của quán trà.

Một người có dáng cao gầy cao to, phong thần tuấn lãng, tướng mạo khí độ hình như không tầm thường, là một khuôn mặt lạ, hẳn không phải là người ở đây.

Một người khác nhỏ gầy mỏng manh, chưa hết ngây thơ, chỉ có cặp mắt kia cực kỳ linh động, đó chính là Tổng Tiểu Hoa mặc nam trang, Tổng Tiểu Hoa.

Nàng cùng nam tử xa lạ kia, cả hai cùng dựa vào một bên cánh cửa sổ, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại nhìn nhau, nhìn qua màn mưa dày không thể nhìn thấy rõ về mặt người đang bị hơi nước trong cốc trà bốc lên, lại càng không thể nghe rõ hai người đang nói chuyện gì, nhưng dù thế, Lục Tử Kỳ lại có thể biết rõ, vào thời điểm này Tổng Tiểu Hoa có vẻ mặt phấn khởi đến thế nào.

Này, đó là khuôn mặt khác của nàng sao?

Mưa rơi vẫn không có dấu hiệu tạnh, thời gian cũng đã đến lúc trở về nhà môn làm việc.

Tay Lục Tử Kỳ nắm chặt cán dù, xoay người, rời đi.

Trận mưa này đúng lúc vào thu, mưa to rơi xuống thật là hàm sương lâm ly, mãi cho đến gần chập tối mới dần dần ngừng.

Tổng Tiểu Hoa cùng Nguyên Hạo nói chuyện trời đất nhưng lại không cảm thấy thời gian trôi qua, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại mới nhớ tới mình chạy ra ngoài, chẳng phải là cả một buổi chiều chỉ có một mình Lục Lăng ở nhà?

Người cha có ‘tinh thần thích sạch sẽ’ lại hỉ nộ vô thường nhất định là sẽ không bỏ bê công việc để chăm sóc nhi tử, về phần có thể đặc biệt ra ngoài tìm Tổng Tiểu Hoa này không? Việc này có lẽ khả năng còn thấp hơn việc Trung Quốc đoạt được World Cup...

Hoàn hảo, trong nhà cuối cùng còn có một con chó. Chỉ là, không biết là người sẽ làm cho chó thêm can đảm, hay là chó làm cho người kích động rồi.

Khi vội vã cáo biệt thì Nguyên Hạo vốn muốn tiễn một đoạn đường lại bị Tổng Tiểu Hoa kiên quyết từ chối nhã nhặn.

Mặc dù nàng không có khái niệm ‘tuân thủ nữ tắc nghiêm ngặt’, nhưng chợt nghĩ đó là người nam nhân trẻ tuổi, hơn nữa còn là người nam nhân trẻ tuổi vô cùng gây chú ý làm ‘mất hồn’ đưa mình về nhà, chỉ sợ là sẽ cho hàng xóm thậm chí còn nhân dân toàn huyện bị kích động.

Huống chi, nàng tạm thời cũng không muốn để Nguyên Hạo biết mình là nữ nhân, hơn nữa, còn là một... Phụ nữ đã lập gia đình...

Thật sự là không có ý nghĩ là ‘hồng hạnh xuất tường’, thật sự là bởi vì thân phận ‘Tổng Diêu’ dễ dàng cho việc chung sống mà thôi.

Trải qua nửa ngày nói chuyện, Tổng Tiểu Hoa phát hiện Nguyên Hạo là người uyên bác văn chương kỹ, tinh thông đủ loại sách, kiến thức rộng rãi, và lại nói năng hài hước, có thể có liên quan đến việc hắn đi khắp nơi du lịch hàng năm.

Nàng với hai mắt mờ mịt, đen ngòm đi tới thời không xa lạ này, vừa không có bất kỳ một tin tức gì của thế giới xung quanh, người chung quanh mặc dù cũng cực kỳ chân thành thiện lương, lại chỉ là người dân bình thường đời đời sống ở mảnh đất này, có thể nói cho nàng biết, cũng chỉ có trong vòng trăm dặm quanh đây mà thôi.

Cho nên, đối với Tống Tiểu Hoa đang cực kỳ cấp bách muốn hiểu toàn diện, hiểu rõ cái thời đại này, Nguyên Hạo chính là một cơn mưa mà ông trời đưa tới, một ngọn đèn sáng soi đường!

Sau khi hẹn ngày mai sau bữa cơm trưa thì lại gặp nhau tại quán trà này, Tống Tiểu Hoa lập tức cầm hai cái bao đựng quần áo phóng như bay về nhà.

Chỗ khác nhau là lúc tới nước mắt bay tứ tung lửa giận ngút trời, trở về là tươi cười rạng rỡ vui mừng phấn chấn.